

SYRINTID IGJEN. Jeg sitter i en have ved Bunnefjorden utenfor Oslo. Ved siden av meg på gresset står det en diger veske. En rød, grønn, gul, lilla og svart dameveske med blomstermotiv. Tulipaner. Noen av dem har åpnet seg. Andre er fortsatt lukket, som om det er tidlig om morgenen. Bagen tilhører Liv Ullmann. Jeg har fått låne den for noen måneder. Den er stappfull av papirer, bokutkast, intervjuer, fragmenter, tanker, foredrag og dagbøker.

Det er Livs linjer. Livs linjer. Tanker hun har tenkt siden hun var en liten pike oppe i Trondheim og plutselig skjønte at det var noe hun ville med livet sitt. Siden den gangen har hun skrevet, hele tiden. Hun skriver ennå, kan ikke la være. I den grønne vesken ligger det et ufullendt manuskript: *Den blå timen*.

Liv skriver: «Før jeg fikk slag, var jeg aldri syk. Jeg var aldri gammel, og jeg var aldri død. Og hvem er jeg nå? Jeg har vært alvorlig syk. Kvinnen som blir eldre – altså jeg – kan nå se gjennom alle sine forkledninger, som kan ha hindret henne i å kalle henne med hennes rette navn. Kanskje jeg nå, for første gang, er denne kvinnen. Nå, som jeg kan ane slut-